

[Ingerlise Koefoed]

Den dagsorden, som blev vedtaget her i folketinget forleden, var efter vores mening ikke markant nok, men den betyder trods alt tilslutning til et foreløbigt stop i bevillingerne til NATOs infrastrukturprogram, og det må være et krav fra os alle, at regeringen lever op til dens ordlyd og ikke forvanser, hvad den indeholder, blot fordi regeringen selv skulle bruge den som et påskud til ikke at blive væltet på det livsvigtige spørgsmål om atomrakterne.

Selv om vi i går fik stemt nogle ting igennem, der gjorde finansloven lidt bedre og lidt mere tålelig, end den var – det var penge til cykelstier, det var bevarelse af nogle penge til energiudvikling, det var penge til forskellige gode kulturting og til arealerhvervelser, det var en styrkelse af SNU's oplysningsvirksomhed – så er denne finanslov alligevel, sådan som den nu foreligger her i dag, et sådant slag i ansigtet på de dårligt stillede i dette land, at vi vil stemme imod den ved den afstemning, der finder sted her sidst på dagen.

Glensgård (FP):

Regeringens evne til og instinkt for at registrere økonomiske problemer ligner egentlig en seismograf: den kan registrere et urtepottefald, men når Etna går i udbrud, siger den ingenting. Regeringen har registreret, at der er problemer i økonomien i 1983, og den forventer også, at der kommer problemer i 1984, men den tager ikke højde for alvoren af de problemer, der ligger for os i fremtiden.

Da vi diskuterede optagelse af indenlandske og udenlandske statslån for en lille måneds tid siden, spurgte jeg regeringen, om den var i stand til at give os et skøn over, hvor store problemer vi løb ind i i 1984, 1985 og 1986, hvor stort regeringen forventede at underskuddet på finansloven ville være, hvor meget regeringen forventede at det blev nødvendigt at optage af flere lån og dermed forøge gælden.

Svaret fra regeringen var klart og tydeligt, nemlig tavshed. Og det er ikke specielt for denne regering. Den tidligere socialdemokratiske og den tidligere SV-regering havde samme princip: vi tager problemerne et år ad gangen. Men ikke engang inden for det ene

år vil man være i stand til at se alvoren i problemerne.

Da vi diskuterede finanslov så sent som i februar måned i år, sagde ordføreren for det konservative folkeparti, hr. Palle Simonsen – og jeg citerer fra folketingets forhandlinger den 24. februar 1982, sp. 2541:

»Det finanslovsforslag, som nu står foran sin vedtagelse, har udgifter på 167 mia kr. Når jeg starter med at nævne dette tal, er det for dernæst at understrege, at det, der er konsekvensen af denne kolossale udgiftspost, er, at vi når frem til, som prognosen siger på nuværende tidspunkt, et underskud på statsfinanserne på knap 48 mia kr. Det har der været talt meget om, men spørgsmålet er, om dette har været taget tilstrækkelig alvorligt.«

Videre siger hr. Palle Simonsen:

»Jeg synes, der er grund til at pege på, at da vi for godt og vel et år siden skulle vedtage finanslovsforslaget for 1981, var der megen bekymring over et underskud på statsfinanserne på 21 mia kr. Nu siger vi 48, vi siger mere end dobbelt så meget som dengang, da vi vedtog finanslovsforslaget for 1981. Det tal, vi dengang opererede med, udviklede sig, som det fremgår af bemærkningerne til tillægsbevillingslovsforslaget, til 34,5 mia kr., det holdt med andre ord ikke, og det gør det jo heller ikke denne gang.«

Hr. Bertel Haarder var stort set inde på den samme problemstilling i sin formulering, idet han nævnte noget om, hvor meget man skulle kræve ind fra hver enkelt skatteyder, hvis man skulle have dækning for udgifterne. Men, sagde hr. Bertel Haarder, selv om vi nu regner på de tal, regeringen har lagt frem, må vi erkende, at tallet bliver meget større.

Og så kommer spørgsmålet: kan vi så have tillid til, at den finanslov, som er forelagt af firkløverregeringen, nu vil blive reel? Kan vi have tillid til, at underskuddet ikke bliver større i 1983, end regeringen lægger op til? Kan vi have tillid til, at de skøn, vi har fået over indtægter og over arbejdsløshedstal, nu er reelle?

Jeg vil godt sige, at min tillid kan ligge på et meget lille sted. Nu skal jeg ikke gentage en konservativ politiker, som ville æde sin gamle alpehue, for jeg har ingen. Men jeg vil godt sige til regeringen, at når vi skal til at diskutere tillægsbevillingsloven, så er jeg 100 pct. sikker på, at regeringens finanslovsforslag for 1983 ikke holder.